

TRẦN ĐẦY TÌNH YÊU VÀ HY VỌNG SAU TAI NẠN

Tôi là một thanh niên Ý 22 tuổi, hiện đang nằm nhà thương. Không hiểu sao tôi bỗng nảy ra ý nghĩ lấy giấy bút viết cho bạn mấy dòng này. Hy vọng bạn dành ra ít thời giờ đọc nó.

Tôi tên Marco và để tóc dài. Tôi là một trong vô số người trẻ mà bạn trông thấy, những người trẻ chạy mô-tô hết tốc lực như điên trên các đường phố. Có lẽ đôi lần bạn trông thấy tôi, nhưng không kịp quan sát tôi thật kỹ, bởi lẽ, lúc nào tôi cũng như người luôn vội vã, không có thì giờ dừng lại, hỏi thăm hoặc chuyện trò vui vẻ.

Đèn xanh, đèn đỏ, đèn vàng, đối với tôi chẳng có kilô gì cả. Tôi chẳng thèm quan tâm sự hiện diện của chúng. Tôi chỉ biết chạy hết tốc lực, chạy như điên như cuồng. Một ngày đang chạy mô-tô vùn vụt như thế, tôi bị một chiếc xe hơi chạy chậm trước mặt cản đường. Tôi nhất định vượt qua. Và chuyện gì phải đến đã đến.

Ngày hôm sau, khi hồi tỉnh, tôi thấy mình nằm ở nhà thương, cụt một tay, một chân. Trong vòng hai hay ba tiếng đồng hồ, tôi tìm cách tự trấn an: đây chỉ là một giấc mơ! nhưng vô hiệu. Thực tế quá phũ phàng. Tôi nhận chân sự thật rõ ràng: Tôi chỉ còn một tay và một chân.

Nhưng điều kỳ lạ xảy ra. Lúc đó, đáng lẽ tôi buồn rầu thất vọng mới phải, thì trái lại, tôi cảm thấy niềm an bình khôn tả đang chiếm ngự hồn tôi. Tôi tự nhủ: bị một tai nạn khủng khiếp như thế mà mình vẫn còn sống sót thì quả là điều thật may mắn. Sự sống trước đây tôi vẫn khinh thường, giờ đây, nhờ tai nạn tôi mới biết đánh giá cao. Trước kia, tôi lê lết trong các phòng trà, các hộp đêm, tôi xem ra tận hưởng cuộc đời, nhưng kỳ thật tôi giết chết cuộc đời. Tôi chỉ là cái xác không hồn. Tôi sống, nhưng thực tế, tôi đã chết.

Bạn có biết không? Từ trên giường nơi bệnh viện, tôi ngắm nhìn ánh sáng mặt trời chiếu sáng qua cửa sổ, và trong lòng dâng lên niềm cảm tạ THIÊN CHÚA. Tôi cảm ơn Chúa cho tôi có đôi mắt để ngắm nhìn kỳ quan trong vũ trụ. Từ 22 năm qua, tôi dùng đôi mắt để nhìn, nhưng tôi không hề biết cảm ơn Chúa, cũng không bao giờ ý thức mình may mắn có đôi mắt trong sáng lành lặn. Giờ đây tôi khám phá ra thế giới tôi đang sống, mà lúc trước, tôi không hề để ý. Chưa hết, tôi còn khám phá ra một thế giới khác: thế giới của đau khổ. Tôi hiểu thấm thía thế nào là bị đau và phải nằm bệnh viện.

Tháng ngày trong bệnh viện mang đến cho tôi niềm an bình sâu xa và dạy cho tôi bài học vô cùng quý giá: bài học YÊU THƯƠNG. Tôi bắt đầu chú ý đến người khác. Tôi tìm cách giúp đỡ và an ủi người khác, những người còn kém may mắn hơn tôi gấp trăm ngàn lần.

Chẳng hạn hôm nay, tôi vỗ về lau khô nước mắt cho một thiếu niên vừa mất mẹ. Rồi tôi trù mến vuốt ve một em bé bị bệnh. Tôi mỉm cười với cụ già, lẻ loi một mình, không ai thăm viếng chăm sóc. Tất cả cử chỉ nhỏ nhặt ấy lấp đầy khoảng trống vắng trong lòng tôi. Tôi thành thật thú nhận với bạn rằng, chưa bao giờ như chính lúc này đây, tôi cảm thấy nhu cầu yêu thương, ca hát và cảm tạ THIÊN CHÚA vì hồng ân sự sống Ngài ban cho tôi.

Nếu thư này đến tay bạn, thì tôi xin phép hỏi bạn một điều: bạn vẫn còn hai tay hai chân và thân mình lành lặn phải không? Nhưng có thực sự bạn đang sống bình thường không? Bạn dùng hai chân để đi đến nơi nào? Bạn dùng hai tay để làm việc gì? Hạnh phúc cho bạn, nếu bạn biết dùng đôi chân để viếng thăm người cô đơn, kẻ góa bụa, mồ côi! Hạnh phúc cho bạn, nếu bạn biết dùng đôi tay để lau khô những giọt nước mắt cho những ai đang khóc lóc. Tôi cũng cầu chúc bạn biết nhìn thế giới bạn đang sống với đôi mắt mới mẻ.

Sau cùng, tôi cầu chúc bạn mọi điều an lành may mắn trong cuộc đời.

Chào tạm biệt.

Ký tên: Marcô.

... "Suy nghĩ lo toan là việc của con người, còn nói câu trả lời là do THIÊN CHÚA. Con người cho lối sống của mình là trong sáng, nhưng THIÊN CHÚA thấu suốt mọi tâm can. Hãy ký thác việc bạn làm cho THIÊN CHÚA, dự tính của bạn ắt hẳn thành công .. Nhờ nhân nghĩa tín thành mà tội được xóa bỏ, nhờ kính sợ THIÊN CHÚA mà tránh được sự dữ .. Thà ít của cải mà sống công chính hơn nhiều huê lợi mà thiếu công minh. Tâm trí con người nghĩ ra đường lối còn THIÊN CHÚA hướng dẫn từng bước đi" (Sách Châm Ngôn 16,1-9).

("Il Seme", 1-3/1994, trang 94)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

